

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

per PLANAS

Les fortes emocions

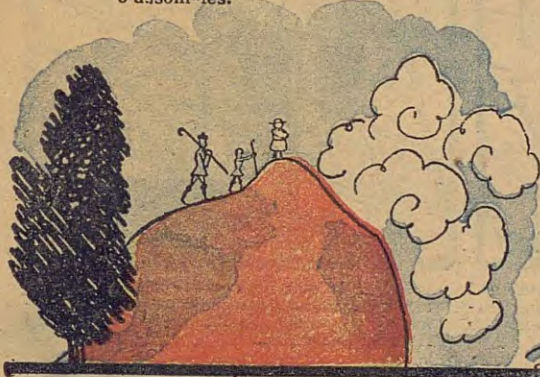
Aquest és l'honorable senyor Anicet Bufaganyes, mig burges mig rendista, tan aficionat a les fortes emocions com desgraciat en a assolir-les.

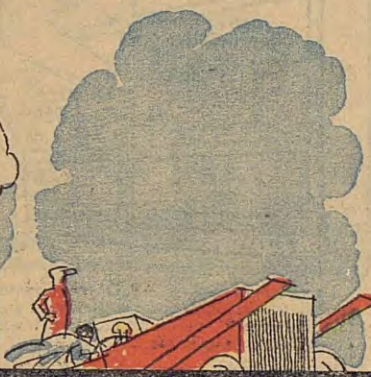
Aquesta és la seva senyora, Aurora Regordosa (naturalment de Bufaganyes) i seguidora infadigable del seu marit i de les fortes emocions.

I aquesta, la nena dels anteriors, Encarnació Bufaganyes i Regordosa, també assedegada de violències sotragades, psíquiques, físiques i àdhuc químiques.

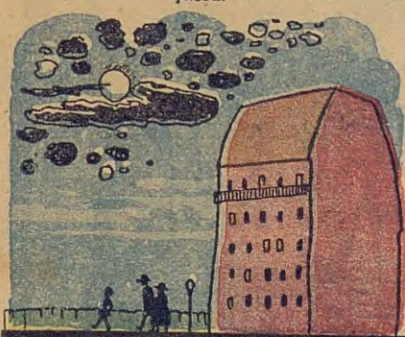
Un dia, després de llarga i penosa excursió, arribaren al cim de la Jungfrau per contemplar l'espectacle fantàstic de la sortida del sol. Mes aquell dia va sortir per Antequera!

Amb un formidable 60 i pico HP. van fer les més inversemblants performances, les velocitats més prodigioses i res! Ni un botc, ni el més lleu accident.

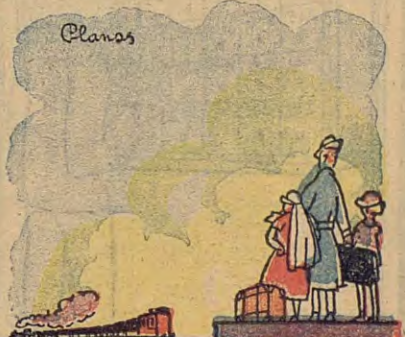
Van atravesar amb un esquif de mala mort, el Pacífic, l'Atlàntic i el mar Negre sense cap novetat i, per tant, completament desil·lusionats.

Es passejava lluint joies valuoses pels barris més solitaris i de pitjor fama, a totes hores del dia i de la nit, sense disfrutar ni d'un petit atracament.

Van anar al desert del Sahara i s'hi van estar hores i hores, i... cal Ni lleons; ni tigres, ni elefants! Ni una sargantana els va sortir per remei!

I el dia que volien agafar el tren de les 8 que va descarrillar i que els hauria permès de rebre per fi la forta sotragada, varen arribar uns minuts tard!

Organització americana

per ACI

El Sr. Fitxat era un admirador de tots els invents nordamericans i en especial de tot el referent al ram oficinesc. Fundà una llibreria en la que...

al primer cop d'ull hom podia veure la moderníssima organització donada al negoci; el que no es veia per cap costat eren els llibres. Allí tot estava ordenat.

En inaugurar-la em dijous, el primer d'entrar fou un noi en cerca del VIROLET de la setmana anterior, que havia tingut l'oblit de no comprar.

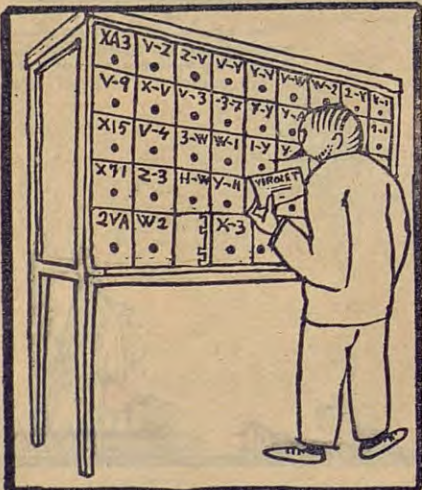
En Fitxat escoltà la primera demanda, somrigué bo i lamentat que es tractés d'una cosa tan senzilla i digué: "Periòdic humorístic per a la canalla. Va de seguit!"

La cosa era facilíssima. Darrera mateix del taulell, en el classificador preliminar i en el calaix "periòdics" cerca un moment i veié que els setmanaris infantils...

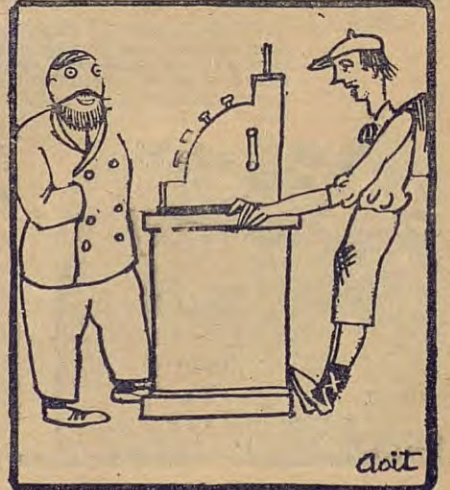
Tenien la seva fitxa en el sisè pis pel gran armari classificacions de les publicacions setmanari en general. Ja allí, al cap d'un ratet de remenar trobà que...

les publicacions d'En Patufet estaven especificades en el caixó X-3 del classificador destinat a coses de la mainada. Una estona més de furgar i aparegué la papereta que deia que el VIROLET

es trobarà en el departament 302-A-X-3 de l'armari A-2. Per fi arriba a l'autèntic emplaçament que, com era natural per ésser dijous estava completament buit, però amb la corresponent fitxa...

dient "Agotat". Triomfalment i amb un pam de barba que li havia anat sortint, s'apressà a donar la resposta al petit client... el qual tot esperant, esperant, havia tingut temps de fer la creixenaa.

acit

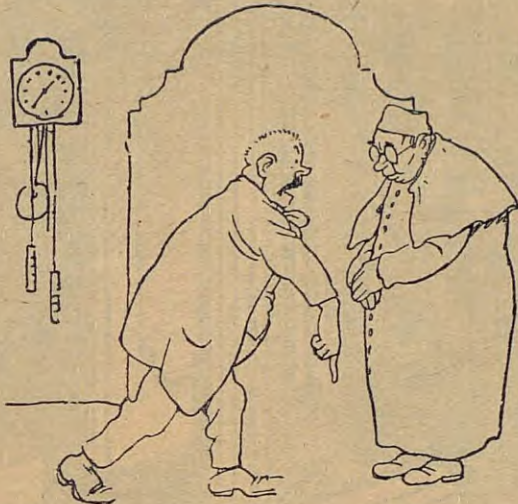
Infants i fruites

Dibuixos de CORNET

Aquell dia el senyor Rector estava capficat. Havia rebut al matí la visita del segon tinent d'alcalde del poble, i no eren motius agradables els que duïen a la autoritat municipal.

— Senyor Rector — havia dit solemnement, i també amb una espurna d'ira, — un dels seus deixebles va robant tots els albercocs, els bells albercocs del meu hort.

— Senyor Pons — exclamà el senyor Rector, picat, — as-

seguri's abans, si vol acusar a algú. Els meus deixebles venen a doctrina amb molta devoció, i justament no fa gaires dies que els vaig examinar a propòsit del setè manament.

— N'estic segur. Tenia més de cinc cents albercocs, fa una setmana, i tots m'han anat desapareixent. L'altre dia, abans d'ahir, vaig veure com me'ls prenien...

— Qui? El va veure vostè?

— No... Es dir, sí. Vaig veure'l, però no vaig conèixer-lo. La vista es ressent dels anys... Què volia que fés jo? Empaitar-lo? Tenen bones comes els nois, i a mi el dolor em fibla massa sovint...

El senyor Rector reflexionava. Digué tot d'una:

— Miraré de descobrir l'autor, i faré que no torni a prendre-li cap més albercoc.

— Si ho pot assolir, li restaré agraït. Sols me'n resten quaranta-cinc. Avui, amb la dona, els hem comptat... A veure si aquests els podem menjar tranquilament...

I el senyor Pons se'n anà.

Calia complaure'l. Tenia raó, i ademés era president de la Junta d'Obra, i cada any contribuïa molt a mantenir la paròquia.

I quan els infants anaren entrant a doctrina, el senyor Rector pensava com ho faria per descobrir l'autor dels furtis.

per RAFEL TASIS I MARCA

— Faré que ho confessi qui sigui? No, no en treure res. La por del càstig el faria callar... Com m'ho arranjare?

Provant el sistema persuassiu, féu un bell sermó sobre el setè manament, altra vegada, i proposà l'exemple d'un minyó que prenien els albercocs de casa del senyor Pons, i que si seguia per aquest camí fóra damnat... I això sense comptar el càstig immediat. Mals de ventre dolorosos que podrien evitar-se si, confessant la seva falta, donava lloc a que li donessin una agradable metgria.

Els infants restaven imperturbables. Un d'ells havia muntat el bell experiment musical d'una ploma trencada a la juntura de la taula, i això semblava un bronzidor borinot. Un altre era absort, abassegat en el seu art primitivista, i la majoria tenien un aire positivament innocent.

Calia posar la qüestió clarament. I el senyor Rector parlà així:

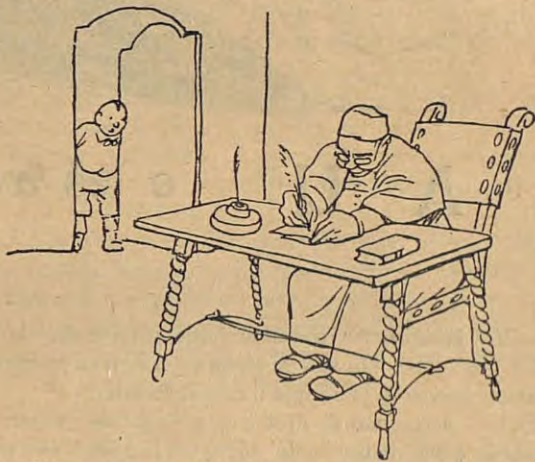
— Un de vosaltres està furtant els albercocs de casa el senyor tinent d'alcalde, de casa el senyor Pons. Jo sé qui és, però com que el pecat es pot dir, però no el pecador, vull que sigui ell qui confessi la seva falta. I com a prova del seu penediment, aquesta tarda vindrà amb un albercoc penjat al coll amb un troç de cordill. Sinó, no li passarà res de bo. I ara, adéusiau!

A la tarda el senyor Rector passava els comptes de la sacristia. Entrà un noi, En Joanet de cân Xaxu. De cua d'ull veié el senyor Rector un albercoc, com un penjoll. Somrigué, i pensà:

— Pobre minyó! Ja s'ha penedit. Al menys salvarem els quaranta quatre albercocs que resten!

I s'endinzà en els seus comptes novament.

Els minyons anaven arribant en silenci. El senyor Rector, satisfet, acabava de repassar la factura del fuster, quan trucaren a la porta. S'alçà, i anà a obrir.

Era, feta una representació vivent i animada de la ira, el segon tinent d'alcalde, el propietari dels albercocs. Digué, o millor dit, xisclà:

— Ni un me'n queda, ni un... Això clama venjança, senyor Rector!

El senyor Rector restà de pedra. I doncs en Joanet de cân Xaxu?

— Vingui, senyor Pons, que ho aclarirem!

I anaren a la sala on els deixebles esperaven. Com una insígnia honorífica, un rosat albercoc lluita sobre cada pit. Sols tres minyonets eren lliures de l'acusadora fruita.

— Almenys, vosaltres tres — clamà el senyor Rector, espalmat de l'abundor del mal, i acollint-se a l'escassetat del bé, — vosaltres tres no el dueu!

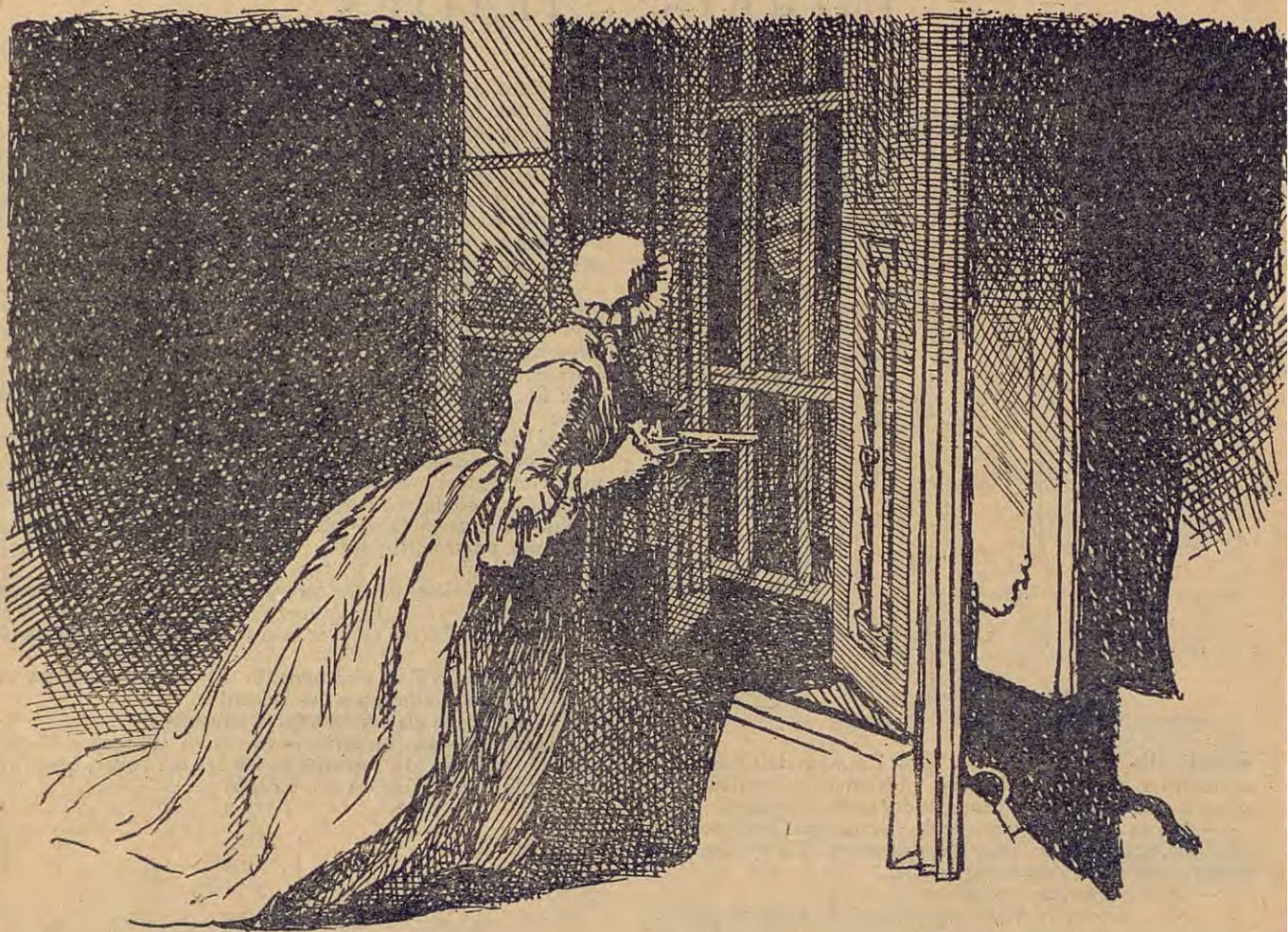
— Nosaltres — sanglotà a cor la triple innocència — nosaltres no hem trobat ja cap albercoc! Som... qua...ranta... vuit nois... i sols hi han... qua...ran...ta.. cinc... alber... coocs!!

— Feien llàstima, pobrets!

La modèstia em priva de declarar quins són els plagiadors d'aquest conte. I sols faig, amb aquest acte, la lloable cosa que el senyor Rector recomanava:

— Dir el pecat, però no el pecador.

RAFEL TASIS I MARCA

L A U o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

— Volaré al vostre costat així que sàpiga que la vostra muller i la vostra filla són en plena salut — li va prometre Lau tot anant-se'n amb l'indi que li feia d'escuder.

En lloc de marxar de dret cap a Asunción, varen seguir voltant-la a una distància de cinc o sis llegües i entrant a totes les «pulperies» que els venien a tomb. Lau, fent un prodigi d'imitació s'hi presentava com un pastor de la banda més septentrional del Paraguai que venia perseguint a un endiablats català de pel roig i de cama llarga que l'havia robat de la manera més innoble.

Quan li arribà al torn a la «pulperia» de Quilmos, la història que Lau, després d'uns assaigs, contava amb una gràcia corpenedora, va fer el seu efecte.

— Aquest minyó ha passat per aquí! — va saltar el «pulpero» empassant-se l'ham i l'esquer. I, seguit, seguit, amb una veritable satisfacció va contar com el Roig havia arribat allí venut pels seus propis homes i havia caigut en mans de la guàrdia del Governador.

Lau, escoltant-lo, va sentir més d'un cop la temptació de tirar-se-li a sobre. Però bé li calia reservar les forces per millor vinentesa.

— I per què el perseguia el senyor Governador? No seria pas per la mala passada que m'havia fet a mí, car ningú ha pogut avençar-se'm a denunciar-la?

Evidentment, el «pulpero» ignorava en absolut els mòbils de la detenció del Roig a què havia cooperat activament. En la seva vida, una mica llarga puix que voltava la seixantena

més d'un cop havia ajudat a cumplir ordres d'aquell governador, però no sempre n'havia conegut les causes, ni, tal vegada, havia sentit cap desig d'esbrinar-les.

Lau, així que va exhaurir les confidències del «pulpero» va fer cap a Asunción amb Cuaty, el seu company que el seguia com un autòmata, amb una docilitat taciturna, al costat de la qual, la companyia d'un gos semblava una disbauxa de cordialitat i d'eloqüència.

Un cop els cavalls petjaren els carrers d'Asunción, Lau va sentir amb força gairebé irresistible l'impuls de córrer cap a la casa on havien deixat instal·lades a Mme. i a Mlle. Biard. Però des de la sortida de l'acampament del Guatemy fins aleshores, havia sospesat moltes hipòtesis, havia congriat moltes sospites; el resum de totes era que calia anar amb peus de plom i malfiar-se sistemàticament dels primers impulsos.

Demana a un vianant el nom del millor hostel i se n'hi anà de dret. Dominant-se, amb esforços impropis de la seva joventut i del seu temperament, va passar el dia sense fer cap esbrinament directe i, vinguda la nit, va jeure en la seva hamaca com si fos un pastor que ha vingut per enllestir qualsevol negoci de bous o d'ovelles, o a perseguir un brètol que li ha fet una mala passada.

Va parlar, això prou! Amb la gent de l'hostal va mostrar-se una mica locuac; no gaire, perquè un pastor de la pampa no és sinó una mica més xerraire que un indi. Tots els seus circumloquis no donaren cap fruit. Evidentment en aquella

banda de la ciutat ningú no sabia res del Roig ni de les dames franceses.

Voltà per altres indrets; arribà a poques passes d'aquella casa, tan ben gravada en la seva memòria! Tanmateix ni gosà arribar-hi ni demanar-ne noves a ningú. Sentia que si ell fracassava, els seus companys del Guatemy i el pobre M. Biard es desesperarien. El parany, perquè era segur que n'hi havia un de parany — havia de tenir l'entrada precisament en els encontorns d'aquella casa, que Lau, en la seva febra, imaginava plens d'espies a sou del governador.

Una nit agitada

Tres dies s'havien escolat així. Lau comprenia que el seu magatzem de prudència era a les acaballes i que si l'atzar, seduït per les seves maniobres, no li donava el camí a seguir, ell en triaria un de la seva collita.

Ah, com creixia la seva ànsia de reveure a les senyores Biard! De saber almenys si encara alenaven! No podia pas dormir pobre Lau. En un rampell, va fer senyal a Cuaty i varen sortir tots dos al carrer, per on no passava ànima viva. Varen acostar-se a la casa. Hi cremava un llum... Lau sospirà profundament i s'aturà en sec al bell mig del carrer. Tanmateix la seva emoció era excessiva... Aquelles dones, amb les quals no havia parlat gaire, a les qual no havia vist, sinó durant un parell de mesos, què li eren al capdavant? Veïam. No eren bon troç exagerats aquells batecs que li produïen un començament d'asfíxia i aquell tremolor que qualsevol podia confondre amb les falles de la por o, pitjor encara, amb les febleses de l'enamorament?

Sigui com sigui, Lau, davant aquella llum que traspuava per les persianes d'una finestra baixa, es sentia trasbalsat i les reflexions, mig amicals, mig humorístiques que ell mateix s'adreçava, no el refeien del tot.

— I, a més a més — seguia dient-se — fins ara no veig sinó un llum. Tant pot ser que el tinguin encés les senyores Biard com uns altres estadants... Qui m'assegura que no té uns altres estadants aquesta casa?

Però, no. Tot el carrer era a les fosques; l'únic llum que s'hi reflectia no podia ésser sinó el de Mme i Mlle Biard.

Avançà unes passes més, seguit de Cuaty. Talment com una ombra. A aquella hora dormirien els espies? o bé, l'ull obert, el sotjarien pel forat del pany de les portes. Tan-se-vall! Unes passes més i En Lau era just arran de la finestra.

— Viuen! — va exclamar interiorment, però amb tanta força que de seguida va girar-se com si algú el pogués haver sentit.

A pocs pams de distància, per la clivella de les persianes; veia Mme. i Mlle. Biard assegudes, vora la claror d'una llumànera. La filla llegia en veu alta; la mare escoltava amb els ulls mig clucs. Totes dues feien un posat greu, fadigat. Hom endevinava prou que s'esforçaven a trobar en la lectura una treva a llur neguit i que, retardaven el moment d'enllitar-se per por de trobar-se soles davant per davant de llurs imaginacions.

— Què faig? — va demanar-se En Lau, dubtant entre trucar a les fustes de la finestra o retirar-se a combinar un pla més discret i sinuós per fer conèixer la seva presència. No dubtà gaires segons.

Va llevar-se el capell que ombrejava el seu rostre; va allargar la mà i, novament, va gratar la fusta de la persiana. Instantàniament, les dues dones varen redreçar-se amb un sust. Com apareixia en aquell moment la tensió de llurs nervis! Aquella remor havia bastat per posar-les en guàrdia; les

dues tenien els ulls fets en la finestra i havien atançat les mans al calaix de la taula per prendre-hi una arma...

— Sóc Lau... Mme. Biard... — digué ell amb veu baixa.

— Lau? — varen demanar-se les dues dones canviant una mirada on el rezel es barrejava amb el desig de creure. La mare, empunyant decididament una pistola, s'acostà a la persiana i la obrí de pressa... La claror vessà tot d'una sobre el rostre de Lau que, el cap descobert i les mans enlaire, somreia en silenci.

— Lau! — tornaren a repetir les dones amb un accent que omplí de mel el cor del minyó. I ja sense més precaució cuitaren a obrir la porta.

Lau, a l'orella del seu company, va fer lliscar uns mots perquè romangués a la porta, ben arcerat dins l'ombra i a punt de donar la veu d'alarma així que veiés venir algú o obrir-se una finestra,

Entrà a la casa. La porta va tancar-se darrera seu sense soroll. Una mà, la mà de Mlle. Biard, va prendre la seva i va conduir-lo per un corredor fosc fins a la cambra més retirada de la casa.

— Us fem venir aquí perquè ens malfiem de tot i de tot-hom — va fer Mme. Biard. — Aquesta cambra és lluny de la del servei. I ara parlem — proseguí amb una ànsia que res ja no aturava. — On és el meu marit? Va arribar bé el Roig, el vostre valent compatriota? Veniu tots?

— M. Biard no és a Asuncion, però no és lluny. Quan al meu pobre amic, jeu a la presó des de fa tres mesos...

— Oh!... Aleshores el varen agafar en sortir d'aquí... Fa noranta set dies que li donarem comiat... Pobre Roig!

La conversa es lligà nerviosament; preguntes i exclamacions alternaven amb propòsits i sentències. La situació aparegué per primer cop amb claretat als ulls d'aquelles tres persones reunides per l'atzar en un indret tan llunyà de llur pàtria.

— Ah, és estúpid! — rondinava Lau. — Per poder rumberjar davant la cort de Madrid amb les recerques d'uns estrangers, arribar a empresonar innocents i a deixar-nos incomunicats durant tres mesos, lliurats a les pitjors suposicions, als neguits més horribles...

— Si n'és d'estúpid! — va exclamar Mlle. Biard. — Només en un país com aquest es concep una infàmia semblant.

— Mireu, Lau — va fer la mare. — Jo ignorava l'empresonament del Roig; fa tres dies només que he pogut témer amb raó que no hagi pogut dur-vos el meu missatge... Si no arribem a venir, ja ho teníem parlat amb Alicia...

— Què hauriau fet?

— Marxar cap al Guatemy!

— Com? Amb quina escorta? — va fer Lau amb un somris eternit. — Sabeu de sobres que viviu entre espies. El governador no us deixaria pas sortir d'Asuncion.

— Talvegada no gosaria fer amb nosaltres el que ha fet amb un simple missatger — va explicar Mlle. Biard, en el cor de la qual l'orgull no s'era atutit encara.

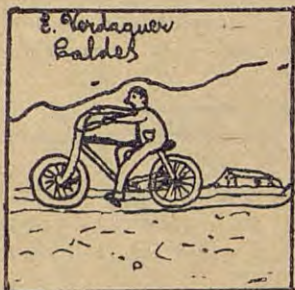
— Ni ara, ni abans hem de provar-ho, senyoreta — va fer En Lau amb sobtada autoritat — i, sense gaire dialèctica, va convencer-les de la necessitat de fugir d'amagat, sense comptar gens ni mica amb el respecte del governador envers les dames estrangeres i les comissions científiques posades sota la protecció de Sa Magestat Catòlica.

En el carrer va sonar una mena de xisclé semblant al de certes aus nocturnes. Mlle. Biard s'estremí. Lau va alçar-se ràpidament i, de puntetes, va començar a marxar cap a la porta.

(Continuarà)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 221 — ESTEVE VERDAGUER

Em plau molt la bicicleta però em resulta molt car puix hi gasto una pesseta montant-hi només que un quart

N.º 212 — ENRIC CARCASSONA

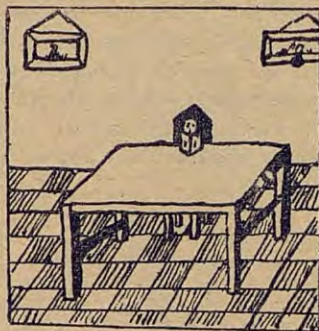
Les cadires de la Rambla no van pas gens malament per a pendre la fresqueta i dormir-hi un ratet més

N.º 223 — ESTEVE FABRGAS

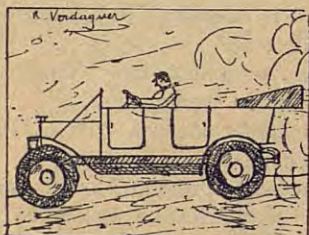
Per mi l'ofici millor i el que més negoci tanca es l'ofici de senyor prò lectors... lo milló em manca

N.º 224 — ENRIC FREIXA

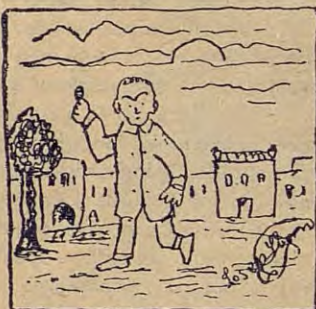
Tínc deliri per llegir a tot el que escriu lleigeixo prò als autors que són d'ací més que els altres prefereixo

N.º 235 — RICARD VERDAGUER

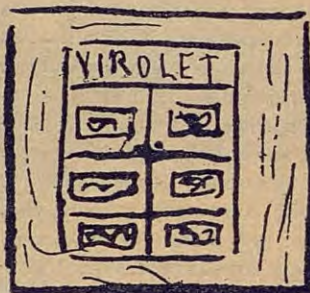
Lo per mi més desitjat es poder-me passejar gu ant un famós Fiat però que sigui pagat

N.º 226 — JOSEP IBORRA

A mi m'agrada llegir sobre tot el VIROLET divendres com un fuet me n'hi vaig amb un ralet

N.º 227 — JOSEP ORIOLS

M'agrada el VIROLET per passar l'estona llegint San, Roig i Millet i mirant a la Pepona

N.º 228 — JOAN CASALS

A mi molt m'agrada fer grans excursions nár per les montanyes i pujar turóns

N.º 229 — JOSEP M.ª CAIRERES

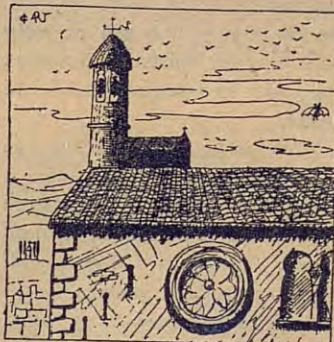
M'agrada de debò i ho conto sense pena rascar-me bé l'esquena quan hi tinc la picó

N.º 230 — JOSEP LLAVÍ

A prop d'una font d'aigua regalada dina-hi d'arroç a mi molt m'agrada

N.º 231 — LLUIS ICART

Me diuen toca campanes D'ana a estudi tinc galvana ergo ja podeu pensar que m'agrada fer campana des de dalt del campanà

N.º 232 — CLIMENT PEIK

Per les festes estiucaes que a fora convida anar la sardana em plau dançar sota el "Pi de tres branques"

N.º 233 — EULALIA MARTÍ

A mi m'agrada en Bernat perquè porta el cap pelat i així de dalt del pis li veig tot el cap ben llis

N.º 234 — DELFÍ RIBES

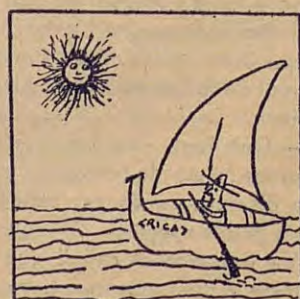
M'agrada bastant jugà a pilota una estona, després vaig a passejar pels carrers de Barcelona

N.º 235 — FRANCESC ROS

Em plau quant fa calor per poder nedar en el Club de Natació que hi ha devora el mar

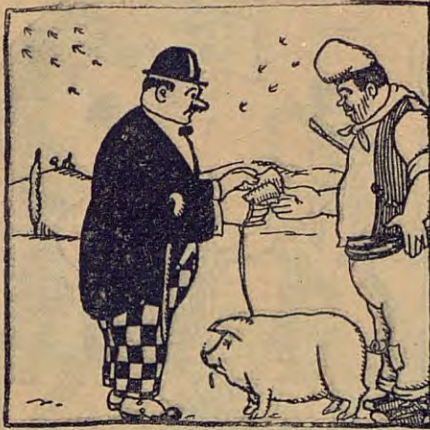
N.º 236 — LLUIS FONTANET

A l'estiu quant el sol pica i que fa gens de fred m'agrada amb la barca Rica anar-me'n cap a Canet

Rodolins incomplets

El porquet

En Sirera a n'el Cisquet

Quant arribà Sant Martí

I penjà en unes barres

ENTRETENIMENT

FRASE FETA

7 6
 0 5
 04
 03
 2
 90 11 32
 15 16 13
 17 20 14
 19 21
 22 25 28 31 34 37 40
 23 24 27 30 33 36

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc

De l'indi van al darrera per a ferne la cacera

JEROGLÍFIC

Sol'ucions al número passat

Sol'ució a l'entreteniment insertat en el núm. 140

Rodolins incomplets: 1. La Mercè en el balconet, està fent randa al ganxet. 2. Quan estava ben disretre, se li apropa la mixeta. 3. I fent una acció incivil, se li endú el capdell de fil. Frase feta: Partir peres. Jeroglífic: Tot bon cavaller cau del cavall. Entreteniment: Un trabuc.

Diu un d'ells tot capficat: — No sé on s'haurà amagat!

HISTORIETA MUDA

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

— Vatúa la romaguera! el teniem al darrerai

(Del Comic Cuts)

Ahir com avui

per SERRA MASSANA

— Cregui'm — digué el savi. — El món sempre ha sigut igual, com ho proven les imatges de les vuit pedres de la edat de la idem que vaig trobar en les darreres excavacions.

— Fixi's bé: la primera representa els dos joves amants — en *lluç fregit* i la *petxina blanca* — enllestint els darrers detalls per contraure matrimoni.

Però ja comencen llurs penes tan bon punt intenten posar un piset, per modest que sigui. Enlloc troben una trista caverna per llogar, a menys de pagar...

preus fabulosos. Perduda tota esperança, decideixen viure rellogats en l'estatge d'una família a la qual la hi sobra un xiquet, xiquet d'espai.

Mes el propietari no vol gats ni gossos i menys encara cocodrils, i la pobre *petxina blanca* té el disgust atxe de perdre el seu estimat i fidel cocodrilet.

El dissortat *lluç fregit* tenia d'anar a peu per dirigir-se a la cacera, car no era prou ric per poder gastar automòbil marca rinoceró o austruc.

Es clar que hi havia un servei públic de mamuts, però sempre anaven plens i en passava una cada dues o tres hores quan més hom el necessitava.

A l'estiu, els veïns tenien la ocurrència de sortir a la fresca i escoltar uns aparells construïts amb un canó de canya amb un grill a dins. Era impossible dormir!

A l'hoste del jove matrimoni se li ocorre gué de ficar una dotzena de grills dintre d'una olla, resultant, naturalment, «una olla de grills». Llàstima que no trobés més pedres — digué el savi —, però ja pot veure que el món sempre ha sigut igual.